

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 283

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா முமைக மாதந்தோறும் வெளியருப் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்காரசாரியர்

ஸம்புடம் 24

பரீதாவி ஸு சித்திரைமீ
1-5-72 ல் வெளியிடப்பட்டது.

ஸஞ்சிகை 7

எண்பத்திரண்டு மாலைகள்.

சென்ற இதழில் விஞ்ஞாபித்திருந்ததை நினைவூட்டிச் சில வார்த்தைகள் விண்ணப்பம் செய்கிறேன், எண்பத்திரண்டாவது பிராயம் புகுந்திருக்குமடியேன் பலவகைப்பட்ட விஷயங்களில் எண்பத்திரண்டு எண்பத்திரண்டான வாக்கிய ராசி களையே யெழுதி வெளியிட்டு வர வேணுமென்று ஸங்கல்பித்திருக்கிறேன். முன்னி தழில் இரண்டு எண்பத்திரண்டுகள் வெளியிடப்பட்டன. இப்போது உத்தேசிப் பதாவது, ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், ஆழ்வான்; பட்டர் ஆகிய இவ்வாசிரியர் கள் நால்வரின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்காக ஒரு எண்பத்திரண்டு எழுதவேணுமென்று. இதனை வினாவிடையாக வைத்து எழுதுகிறேன். நாற்பத்தொரு வினாக்களும், நாற் பத்தொரு விடைகளும்மாகும். ப்ரக்ருதம் சித்திரைமாதம் எம்பெருமானாருடைய திரு பவதாரமாதமாதலால் முந்துறமுன்னம் எம்பெருமானாருடையதிவ்ய ஸூக்திகளில் வினாவிடைகளை அமைத்து ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்ய கத்யத்ரயங்களிலும், மற்றும் எம்பெருமானாரைப்பற்றின துதிகளிலும் பொதித்துள்ள பல அநமையான அர்த்த விசேஷங்களை ஆவிஷ்கரிக்கத் தொடங்குகின்றேன். வினாக்களெல்லாம் சிஷ்யனுடை யவையாயும், விடைகளெல்லாம் ஆசார்யருடையவையாயும் அமையும்.

உபய வேதாந்த ரஹஸ்யமறிந்தவர்களுக்கும் அரியவிரும்புமவர்களுக்கும் இது ல்விருந்தாகும்; நவநிதியாகும்; ரஸாயனமாகும். நித்யாநுபாவ்யமாகும்.

எம்பெருமானுரென்பத்திரண்டு

(சிஷ்யா சார்ய ஸம்வாதமான வினா விடை.)

1. சிஷ்யன்—திருவாய் மொழித்தனியன்களில் ஒன்றான *வாந்திகமுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல், ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும் — ஈன்ற,முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த, இதத்தாயிராமாறுசன்* என்கிற வெண்பாவில் திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாய் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்ததாய் எம் பெருமானாரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே; உடையவர் திருவாய்மொழியை வளர்த்த:விதம் யாது? அவரோ திருவாய் மொழியைப் பற்றித் தென் மொழியிலோ வடமொழியிலோ எதுவும் ஸாதித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே, அப்படியிருக்க இராமானுசன் வளர்த்த ஹிதத்தாயாக எதுகொண்டு கூறப்பட்டார்? தவிரவும், எம்பெருமானார்க்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அபிநிவேச மிருந்ததுண்டா? என்பது பற்றியேசிலர் விசிகித்தை செய்கிறார்கள். அதைப்பற்றியும் தெளிவுபெறுத்தவேணும்.

2. ஆசார்யர்— பலபடியாகத் தெளிவிக்கிறேனுன்னை. ஆர அமரச் சொல்லுகிறேன் கேளாம்; எம் பெருமானார் தாமே மணவாள மாமுனிகளாகப் புநரவதாரம் செய்தருளினாரென்பதில் உனக்கு விப்ரதிபத்து இல்லையே. மாமுனிகள் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் *அறு சமயச் செடியதனை யென்று தொடங்கும் பாசுரத்தில் "மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான்வாழியே" என்ற வனந்தரம் "மாநுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே" என்றருளிச் செய்திருப்பதையறிவாயே "திருவாய்மொழியை வளர்த்த தாய் நானே" என்று எம்பெருமானார் தாமே தம் திருவாக்கால் தெரிவிக்கின்றமை தெரியவில்லையா உனக்கு?

3. சிஷ்யன்—இது ஸ்வகோஷ்டிகளில் மதிப்புப்பெறக்கூடிய வார்த்தையென்ன தட்டில்லை. ஸ்வகோஷ்டியாருங்கூடத் தெளிவு பெறாமல் கலங்கியிருப்பதுண்டே அன்னவர்களும் கலக்கம் தொலைந்து தெளிவு பெறுமாறு நன்கு ஸாதித்தருள வழியில்லையோ? ஆழ்ந்து அருளிச்செய்யவேணும்.

4. ஆசார்யர்—அடைவே எல்லாம் சொல்லுகிறேன். *வான் திகமுஞ் சோலை யென்கிற தனியனுக்கு முன்னே அநுஸந்திக்கப்படுகிற தனியன் "ஏய்ந் பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன், வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்— ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும், பேராதவுள்ள பெற" என்பதன்றோ? இந்தத் தனியன் திருமலையனந்தாழ்வானருளிச் செய்தாகப் பெரியோர் கூறி வருகிறார்கள். திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் எவ்வளவு சிந்தனை செய்தாலும் தமக்குக் கண்ட பாடமாகவில்லை யென்று வருந்திய அனந்தாழ்வான் அப் பாசுரங்கள் தமக்குத் திடமாகக் கண்ட பாடமாகும்படி அநுக்ரஹ செய்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிற பாசுரங்கள் எம்பெருமானார்க்கு அநாயாஸமாக வாசோவிதேயமாயிருந்தாலல்ல இங்ஙனே பிரார்த்திக்கத் தோன்றுமா? இப்பிரார்த்தனையை ஆழ்வாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகல பல ப்ரதான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம்; இராமானுச நூற்றந்தாதியின் கடைப் பாசுரத்திற் போல் பெரு

பிராட்டியாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம். இவை யெல்லாவற்றையும் விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கிச் செய்திருப்பதனால் ஸ்வாமிக்குத் திருவாய் மொழியிலுண்டாகியிருந்த அவகாஹனம் ஒப்புயர்வற்றதென்று விளங்கவில்லையா?

5. சிஷ்யன்—இஃது அடியேன் அறியாமையில்லை: பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் “எங்கள் கதியே இராமானுச முனையே, சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!—பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோனிந்த மறையாயிரமனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா.” என்கிற தனியன் எம்பாரருளிச் செய்தது அநுஸந்திக்கப் பட்டு வருகிறது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயல்களைப் பல கால் உருச் சொல்லியும் தரிக்கமாட்டாமே தளர்ந்த எம்பார் அனந்தாழ்வானைப் போலவே எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துள்ளார். இராமானுச நூற்றந்தாதிமில் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து பாசுரங்களில் எம்பெருமானார்க்கு ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலுமுள்ள ப்ராவண்யாதிசயம் அற்புதமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமானார் உகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடங்கள் சிவவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்ற அமுதனார் “உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோசந் தொறும், திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந் தொறும்..... புக்கு நிற்குமிராமானுசன்” என்கிறார். இத்தகைய பாசுரங்கள் வேறு எந்த ஆசாரியர்க்கும் அமையவில்லையென்பது தெரிந்ததே. இப் பாசுரங்களெல்லாம் ஸம காலத்திலுள்ளவர்கள் பேசியவை யென்பதும் தெரிந்ததே. ஆனால் ஸ்வாமி திருவாக்கில் ஆழ்வார்களைப் பற்றி ஒரு ஸ்ரீ ஸூக்தியும் வெளிவந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. இதைப் பற்றியே ஸ்வாமிபக்கலில் விசேஷ ஜிஜ்ஞாஸை.

6. ஆசாரியர்—ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் தமக் குள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டியிருக்கும் விதம் பரம விலக்ஷணமானது. ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடம் வாசிக்கும்போதே அவர் தாம் அருளிச் செயல்களில் வல்லவராயிருந்தா ரென்பது உனக்குத் தெரியாது. உனக்கு மட்டுமன்று. ஒருவர்க்கும் தெரியாது என்று திண்ணமாகச் சொல்லுவேன்.

7. சிஷ்யன்—இஃது உண்மையே; இதனை தேவரீர் பரம கருணையுடன் விளக்கி யருள வேணும். யாதவப்ரகாசரிடம் ஸ்வாமி பூர்வபக்ஷக்ரந்தங்கள் வாசித்தருளிந் தொன்று கேள்வி. அப்போது ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களோடு இணக்க மிருந்ததாகத் தெரியவில்லையே. அப்போதே ஸ்வாமிக்கு திவ்ய ப்ரபந்தவமுதக் கடலில் அவகாஹனமிருந்ததாக எது கொண்டு அறுதியிடலாகிறது?

8. ஆசாரியர். யாதவப்ரகாசர் “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ” என்கிற ச்சாந்தாக்ய ச்ருதி வாக்யத்திலுள்ள கப்யாஸமென்கிற பதத் திற்கு ‘மார்க்கட ப்ருஷ்டம் போன்றது திருக்கண்’ என்று பொருள் கூற, அது கேட்ட ஸ்வாமி மிக வருந்தித் தாம் உண்மையான அர்த்தமுரைத்தருளிந் தொன்பதைக் கேட்டிருக்கிறாயல்லவா? கேட்டிருந்தால் அதைச் சொல்லு பார்ப்போம்.

9. சிஷ்யன்—கப்யாஸம் என்கிற விலக்ஷணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகை யான வ்யுத்தப்பத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த

விசேஷங்களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாவது—*கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்பூத-
ஸும்ருஷ்டநாள-ரவிகரவிகளித புண்டரீக தலாமல ஆயதேஃண :* என்பது.
ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாவமென்கிற தண்டோடு கூடியிருப்பதும், இரவி
யின் கதிர்களால் மலரப்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இதழ்போல் நீண்ட திருக்
கண்களையுடையவ னென்கை. உப்யாஸம் என்கிற இச்சிறு சொல்லால் இவ்வளவு
அர்த்தங்கள் எங்ஙனே தோற்றுவிக்கப்படுகின்றனவென்று அடியேனுக்கு நெடு
நாளாகவே ஒரு ஸந்தேஹமுள்ளது.

10. ஆசாரியர்—அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க கப்யாஸம் என்பதற்குச்
செய்யக்கூடிய வ்யுத்தத்திகளை விவரிக்கவேண்டியதாகும். அது கடினமான ஸம்ஸ்க்ருத
சாஸ்த்ரப்ரக்ரியையாக இருப்பதால் அதை நான் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையி லெழுதிய
சில நூல்களில் விவரித்துள்ளேன். அங்குக்கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானார்
ஆதரித்தருளின அர்த்தங்கள் மூன்றும் உப்யாஸம் என்கிற சப்த ஸந்திவேசத்தில்
கிடைத்தவையென்பதை பகவத்ராமாநுஜ பக்தர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்
பர்களன்றோ? கம்பீரரம்பஸ் ஸமுத்பூதமாயும், ஸும்ருஷ்டநாளமாயும், ரவிகரவி
களிதமாயுமிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை
யாகச்சொல்லுவது பொருத்த மென்று எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தில்
தோன்றினது திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஹித்திருந்ததனாலேயே.
ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப்பற்றிப் பேசுமிடங்களில்
மேலேகாட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற்புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள்.
அதை அடைவே விவரிக்கிறேன்களாய்.

11 [கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்பூதபுண்டரீக]—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜ
மொன்றும் நீரஜமென்றும் பேர்பெற்ற புண்டரீகமானது நீர்வீன்றுமுண்டா காமல்
மற்றொன்றினின்று உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே அம்பஸ்ஸமுத்பூத” என்
றதன் கருத்து, நீரை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கையைச் சொல்லுவதேயாம். “தாமரை
யை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அதையுலர்த்துமாபோலே”
என்கிற ஸ்ரீ வசன பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும், “கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்
ந தோஷயதி” என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். நீரைவிட்டுப் பிரியாம
லிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. “நீரார்
கமலம் போல் செங்கண்மாலென்றொருவன்” என்கிற சிறிய திருமடற் பாசுரத்தி
லும், “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” (58) என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் ஆழ்
வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்
பட்டது “நீரார் கமலம்பால்” என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகை
யின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்”
என்றவிடத்து நம்பிள்ளையீட்டில் *கப்யாஸக்ருதிஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டு
ள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“ [அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே
நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களை யுடையவன். *யதா
கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி* என்னக்கடவதிறே.” இங்கு வாதிகேஸரியின்
ஸ்வாப தேஃயுரை வருமாறு—“அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று
அலர்ந்து வெவ்விமாருத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி.”

உள்ள முலத்திற்குச்சேர "புண்டரீகேசுண:" என்றிவ்வளவே அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள (2) அமல. (3) ஆயத என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு ஸ்வாமியாலருளிச் செய்யப்பட்டனவென்று விசாரஞ் செய்யுமளவில் ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூத்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்கப் பராப்தம். மேலே விவரணங் காண்க.

16. ஆழ்வார்கள் 'தாமரைக்கண்ணன்' என்று சிலவிடங்களிலும் "தாமரைக் தடங்கண்ணன்" "கமலத்தடங்கண்ணன்" "கமலத்தடம் பெருங்கண்ணன்" என்று பலவிடங்களிலுமருளிச் செய்து போருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகரமும் ளகரமும் தென்மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுமுண்டு; "லட'யாரபேத:" என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞார்களுமிசைந்ததே. தமிழர்கள் எழுத்துப்பேராட்சியென்பார்கள். ஏவஞ்ச, "பத்ரம் பலாசம் ச்சதநம் தளம் பர்ணம் ச்சத: புமாந்" என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிப் எம்பெருமானார் 'கமலத் தடங்கண்ணன்' 'தாமரைத் தடங்கண்ணன்' என்னுமிடங்களிலே தளமென்னும் பொருளிலே தடமென வந்ததென்று கொண்டு "புண்டரீகதள" என்றருளிச்செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசால மென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளுங் தளமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு லியாக்கியான கர்த்தாக்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. 'நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள் போல எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே" என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருளாக வுரைக்கப்பட்டது

17. "கமலக்கண்ணன் . அமலங்களாகவிழிக்கும்" என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே "புண்டரீகதளாமல...சுசுண:" என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்" என்கிற அத்விதியமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டே "புண்டரீக=ஆயதேசுண:" என்றார் எம்பெருமானார்

18. சிஷ்யன். இவை அற்புதமான நிருபணங்கள்; பரம திருப்தியடைந்தேன். இங்ஙனே இன்னமும் ஸாதிக்கவேணும்.

விநதவிவித பூதவ்ராத ரகசுக்ரதீசேஷ

19. ஆசாரியர். திருவாய்மொழியில் "பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே" என்ற பாசுரத்தை(6—10, 11) அடியொற்றும் விஷயங்கள் பேரின்பவெள்ளம் பெருகக்கேளாய் ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்சுலோகமான* அகில புவநஜந்மேத்யாதீயச்சுலோகத்தில் இரண்டாவது பாதம் "விநதவிவித பூதவ்ராத ரகசுக்ரதீசேஷ" என்பது. முதல்பாதத்திலேயே ரகசுணூர்த்தகமான ஸ்தேம சப்தத்தினால் எம்பெருமான் ஸர்வ ரகசுகனென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டும் அந்த ரகசுகவத்தையே தெரிவிக்கும்தான இரண்டாவது பாதமிட்டிருப்பது விசேஷ ரகசுகமான மோசுப்ரதாநத்தைப்பற்றி என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதாயதத்வஜ்ஞார்களுக்கெ

“உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே
ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம்,
ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்த மதாவலிப்தே
நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத.”

என்பதாம். சரணாகதி கத்யத்தின் முடிவில் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை யுத்தேசித்துச் சொன்ன ஸர்வதர்மா நித்யாதியையும், கடற்கரையிலே விபீஷணனும் வானை அபதேசித்துச் சொன்ன *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாயேத்யாதியையும் எடுத்துரைத்து “இதி மயைவ ஹி உக்தம்” என்று மருளிச்செய்து இவ்வகையாலே எம்பெருமானார்க்கு ஒரு ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணுவித்தபடியை “உக்த்யா தநஞ்ஜயவிபீஷண லக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர்” என்னுமளவால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. அதற்கு மேல் “பவதா விதீர்ணம் வரம் ச்ருத்வா” என்று ஸாதித்திருப்பது நிதியான வார்த்தை. ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு ஒரு வரமளித்ததாகவும், அதை தேசிகன் தாம் பரம்பரையில் கேட்டறிந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த வரத்தின் ப்ரகாரம் எப்படிப்பட்ட தென்னில்;

24. (ந்யாஸதிலக) வ்யாக் க்யாதாக்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; திருக்குடந்தை தேசிகஸம்ப்ரதாய விவர்த்திநீஸபாத்யக்ஷர்களான மஹநீய மஹாவித்வான்கள் பலர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்ட வியாக்கியானத்தில் “எம்பெருமானாரே! உம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் மோக்ஷம் தந்தோம் என்பதுதான் வரம்” என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. வரம் இப்படிப்பட்டதேயொழிய வேறு விதமன்று என்பது மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டு மிருக்கிறது.

25. (அதாவது) “ச்ருத்வா வரம்” என்றவுடனே “ததநுபந்த மதாவலிப்தே மயி” என்று ஸாதித்திருப்பதானது வரத்தின் ப்ரகாரத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றதன்றோ. தேசிகன் தாம் எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் செருக்குற்றிருப்பதாகவன்றோ இங்குச் சொல்லுகிறது. தேசிகனுக்கு எம்பெருமானாரோடு ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமில்லையென்பதும் பரம்பராஸம்பந்தமேயுள்ள தென்பதும் நிர்விவாதம். பரம்பராஸம்பந்தமுடைய தமக்குச் செருக்கு உண்டாயிருப்பதாகச் சொல்லும்போது ஸ்ரீராமாநுஜரோடு பரம்பராஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மோக்ஷம் தந்தோமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் வரமளித்திருப்பது நிஸ்ஸந்தேஹகமாக விளங்குமதன்றோ. இல்லையேல் “ததநுபந்தமதாவலிப்தே” என்று தமக்கிட்டுக்கொண்ட விசேஷணம் கேவலம் பாத பூரணர்த்தமாகுமத்தனையன்றோ.

26. பரம்பராஸம்பந்திகளுக்கும் பேறு கைபுகுமோ’ என்கிற ஸந்தேஹம் “விநதவிவிதபூதவ்ராதரகைக்ஷிக்ஷே” என்ற விடத்துச் ச்ருதப்ரகாசிகையாலுபதத்வடிகையினாலும் நிரஸ்தமான வளவேயன்றிக்கே இந்த *உக்த்யாதநஞ்ஜயச்லோகத்திற்கு அடுத்த முந்தினச்லோகத்தினாலும் நிரஸ்தமாயிற்று. கேண்மின்

27.

“அந்தோநந்த க்ரஹண வசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகா குஹர நிஹிதோ ந்யதே நாவிக்கே.
புங்க்தே போகாந் அவிதித ந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகர்தி:
த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயானு:”

என்கிற ச்லோகத்தில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கண் தெரியாதவன் கண் தெரிந்தவனது கையைப் பற்றிக்கொண்டு நடந்து செல்லுகிறானென்றும், காலில்லாத முடவன் தோணிக்காரனால் தோணியில் உட்கார்வைக்கப்பட்டு அக்கரை சேர்க்கப்படுகிறானென்றும் காட்டின இவ்விரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமுள்ள விடத்தில் பேறு தப்பாதென்கைக்குச்சார்பானவை. இனி "புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:" என்று காட்டின மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் அத்யந்தவ்யவஹிதஸம்பந்த முள்ளார்க்கும் பேறுதப்பாதென்கைக்குச்சார்பானது. என்றைக்கோ இருந்த ஒரு அரசனிடம் என்றைக்கோ இருந்த வெர்ரு அமாத்யன் ஸேவைபண்ணி நிதிபெற்று அந்நிதியைத் தன் பரம்பரையில் வருமவர்கள் உபஜீவிக்கும்படி வைத்திட்டால் அந்த நிதியைக் காலதத்வமுள்ள தீனயும் அவனது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் தாங்கள் ஒரு ராஜஸேவையும் செய்யவேண்டாமே, ஸேவைபண்ணினவருடைய ஸம்பந்தஸம்பந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நெடுங்காலம் இடையறாதே புஜித்து வருகிறார்களென்பதை நிர்விவாதமாகக் கண்டு வருகிறோம். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தை தேசிகன் காட்டியிருப்பதானது வ்யவஹிதஸம்பந்த முடையார்க்கும் பேறுதப்பாதென்பதை முதலிக்கவேயன்றோ? இதில் "அவிதிதந்ருப:, அர்ப்பகாதி:" என்னுமிரண்டு-பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யாதிசயங்களையும் அர்த்த புஷ்பியையும் அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வத்திலே பரக்கவுபபாதித்திருப்பதால் அங்கே கண்டுகொள்வது.

24. ஆக, எம்பெருமானாருடைய குடல்துடக்கு உடையோமான நாம் அவருடைய அநர்க்கமான ஸம்பந்தத்தை அநுதினமும் நினைந்துநைந்துள்கரைந்துருகி "நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி" என்றிருக்க ப்ராப்தம்.

25. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் அருளிச் செய்துள்ள (18). 'காலத்ரயேபி கரணத்ரயநிர்மிதேத்யாதியான சுலோகமானது கீழே விவரித்த அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் உட்கொண்டு அவதரித்ததாகும். இந்த சுலோகத்தின் விரிவான நம்முடைய வியாக்கியானம் காணத்தக்கது.

26. சிஷ்யன். இப்போது தேவரீர் செய்தருளின உபபாதனங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்ய காராஜி திவ்ய ஸூக்தியாமுதக்கடலில் ஆழமூழ்கிச் செய்தவை யென்பதில் ஐயமில்லை. இவை யெல்லாம் நிதியாகக் கொள்ளத்தக்கவையே யன்றி ஸாமான்யமானவை யல்ல. இன்னமும் தேவரீருடைய ஆராய்ச்சிகளை உபகரித்தருள வேணும்

27. ஆசார்யன். கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து ஒருநிதி காட்டுகிறேன் காண். "யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத்ததேவ இதரோ ஜந:, ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே." (3-21.) என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டா சாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞார்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக் கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே லௌகிகம் வைகிகம்வா; லோக: தத் அநுவர்த்ததே— ததேவ ப்ரமாணீகரோதிதி அர்த்த:" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டரா யிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ அதுதன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும்

இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார். “ஸ: யத் வாக்யாதிகம் ப்ரமாணீகுருதே யதுக்த ப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்தத:” என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதம் என்று தேறிற்று யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது. நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவீ ஸமாஸங் கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி” என்றதற்குச் ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிற தென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அதை விவரிக்கக் கேளாய்.

28. சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதியை வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தா த்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷித மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. ‘யத்ப்ரமாணம் குருதே’ என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் “ஸோகஸ் தநநு வர்த்தநே” என்ற மேல் வாக்யத்தில் தந் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமொவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே சகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டு கொள்சு.

29. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக் குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; கேளாய்; திருப்பாவையில் **மாலே மணி வண்ணா என்கிற பாசுரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது; இங்கு “மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்” என்னுமளவே போது மாயிருக்க இடையில் ‘வேண்டுவன’ என்று ப்ரயோகி தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்கமாகக் கொண்டு பாஷ்ய மிட்டருளிஞர் திருப்பாவை ஜீயரான எம்பெருமானார். ...

30. கீதாபாஷ்யத்திலிருந்தே மற்றொரு சிறந்த பொருள் காட்டுகிறேன் காண். கீதையில் பரீத்ராஜய ஸாதுநாம்* (4-8) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச் செய்யா நின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளிஞர்; *காண வாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமுழியாலோ வென்று தளர்ந்து, *நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களே ஸாதுக்களென்கிறார்; அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யபங்க்திகள் சங்கரபாஷ்யாதி களில் அணுவளவும் காணக் கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யவேணும். வரியடைவே விளக்குகிறேன்.

31. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—“ஸாதவ: உக்தலக்ஷண தர்ம
லோ: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா; மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வ
ரூபாணாம் வாங்மநஸா கோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷ
ணாதிகம் அலபமாநா: க்ஷணமாத்ர காலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசி
தில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டி தாவலேர்கந ஆலாபாதிதானேந
தேஷாம் பரித்ராணய” = இத்த கீதாபாஷ்யபங்க்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்பைகளை
அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [புதங்களின்
மேலே சிறிது விவரிக்கிறேன்]

32. ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது
நிர்வீவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்க ளெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்தும்
வையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே
யென்னில்;

33. [உக்தலக்ஷண தர்மலோ:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்
லோகத்தில் “தர்மஸ்ய—வேதோதிதஸ்ய சாதாரீவரண்ய சாதாராச்ரம்ய வ்யவஸ்தயா
அவஸ்திதஸ்ய” என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷணதர்ம’
என்பதனால் பராமர்சிச்சுப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாச்ரம
தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று.

34. [மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா:] *துயரறு சுடரடி தொழு தெழென்
மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தே னென்றும் சொல்லி
பகவதாச்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி.

35. [மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமா
னுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்புகுந்
என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் என்றும், *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயு
ணென்னு மீனச்சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவை
யென்று சொன்னவர்களு மாழ்வார்களே.

36. [மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா:]
*தொல்லமாலேக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்
கள் துஞ்சுதலே* என்றும் *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து*
என்றும் சொல்லிக் கண்ணாரக் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெருதவர்களு மாழ்
வார்களே.

37. [க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பகலாயிர மூழி
யாலே* ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும் *ஓயும் பொழுதின்றி ஊழி
யாய் நீண்டதால்* என்றுபேசி *அவனை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும்
ஆழ்வார்களே.

38. [ப்ரசிதிலஸர்வகாத்ரா:] காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்*
காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா
மயிர்கூச்சுமரு* *உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன்* உரோம கூபங்க

ளாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலணை கொள்ளேன்* என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதில்யத்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே.

39 இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷணரூபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானாரூருடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதரபாஷ்ய காரர்களிடத்திலே லவலேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்பத்தியேயில்லாமைதான் அதற்குக் காரணம்.

40 (சிஷ்யர்) இந்த விஷயங்கள் மிகவும் பொருத்தமானவை. ஏற்த்டு உரை செய்வதர்த நினைக்க எள்ளளவும் இடமே யில்லை, கீதா பாஷ்யத்தல்முத்த இன்னமும் ஸாதிக்க வேணும்.

ஜீவாத்மாவின் அந்தங்க நிஶுபகத்தை நம் பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்த அம்புதா.

41. ஆசாரியர்—பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்வசநபூஷண வியாக்கியானம், குரு பரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸத்தின் சுருக்க மாவது; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிஶுபகமாகச் சொல்லப்படாதின்றிதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிஶுபகம் எது?” என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞரா யெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தையும் இதனை ஆசார்ய முகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வானை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே அறுமாஸம் காத்திருந்து * அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாசிதி பெற்றோமென்று ஸ்வாமி உகந்தருளினாரென்பதாக.

42. சிஷ்யர்—அடியேனென்கிற சொல் தில்யப்பிரபந்தங்களில் ஆயிரமிடங்களிலில்லையா? ஆழ்வார் தொடங்கும் போதே “அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்கிறாரே; இதையெல்லாங் காட்டில் (8-8-2) * அடியேனுள்ளானுக்கு என்ன விசேஷம்?

43. ஆசாரியர்—அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர தில்யப்ரபந்தத் தினுள் அபரிமிதமாகவுண்டுதான்; நம்மாழ்வார் பாசுரம்பேசத் தொடங்கும்போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லையிட்டே பேசுகிறாரென்பது உண்மை; இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன்சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய் மொழியில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பிஎடுத்ததுக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம் பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது.

44. சிஷ்யர்—அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவனடியேனுள்ளானே’ என்று அடியேனென்கிற சொல்லுள்ளதே; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டி

னடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பதைத்தான் அடியேன் வினவுகிறேன்; விளக்கியருளவேணும்.

45. ஆசாரியர்—நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷய மிது. கேளாய்; எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்ட னுண ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னு மிடத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப் பம் செய்ய முடியாதன்றே. தேஹவிசிஷ்டனுண ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை;

46. *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (15-7.) எடுத்துக் கொள்வோம்; இங்கு 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடைய சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம் பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாக வேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிச்சுக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனுண ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், "காண் பானலற்றுவன்" என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனுண ஆத்மாவே அடி யேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்தவிடத் திலும் தேஹ விசிஷ்டனுண ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒண் சங்கதை வாளாழியானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிற விடத்திலும் அப்படியே.

47. இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியே னென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மா வுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப் பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச்சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித் திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென் பதனால் ஜடப்பொருள் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகை யாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளா னென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியே -னென்றும் பர்யாயம் - (அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிருபகம் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

48. இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமை திஹ்யம் உணமை யாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரதிவ்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறியிருக்கவேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீ பாஷ யத்தில் *ஜ்ஞோத ஶவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்பட வில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத்

தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாச்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு.

49. அன்னைவர்களை “எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாமினியவாரே” என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸுக்ருதிகளுக்கு மரும முணர்த்துகிறேனின்கு. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊரியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப் பெற்றது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதி நோர்ஜுந!, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப!* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். “ஜ்ஞாநீ - விஷ்ணோஸ் தத்வவித்” என்றார் சங்கராசாரயர்; நம்ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது “ பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபம் தத்வவித்” என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனே யருளிச்செய்கிறார். ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியில் அவகாஹந மில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது.

கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்த யோஜனையேயொன்று.

50 ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்தவை யென்று நிச்சயிக்கலாகும். க்ரந்த விஸ்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து முடிவாக ஸாரதமமான ஒன்றே யெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன். கீதை (10...10.) “ தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்” என்றவிடத்தில் சங்கராசாரயர் ‘ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்’ என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி ‘ப்ரீதி: ஸ்நேஹ: ; தத்பூர்வகம் மாம் பஜதாம் இத்யர்த்த:’ என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்லமுடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி ‘ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி’ என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகமென்பதைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யு மருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *என்னை யானும் பிரானார் வெறிதே யருள்செய்வர் உகத்து* என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகத்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்; இப்படியருளிச்செய்த ஆழ்வார்க்கு நிர்திஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் “ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி” என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்கு மென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹா நிதிகள் மலை மலையாகக் கிடைக்கும்.

நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று.

51 ஆசார்யர்—ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்நமாக வருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறேனின்கு. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யு திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டு

மென்றும். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வருத்தர்களின் அத்யவஸாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இதுபற்றி ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச்செய்த திருவாராதன ப்ரயோகத்தில் [நித்ய க்ரந்தத்தில்]—“ச்ருதிஸுகை: ஸ்தோத்ரை ரபிஷ்டேய” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு “செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்ற வ்யப்தேசம். “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” (திருவாய்மொழி 10 6 11.) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யும்படியாயிற்று. ‘செவிக்கினிய’ என்றதற்குப் பர்யாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸுகை:) என்றருளிச் செய்தது. ‘வைதிக ஸூக்தை:’ என்றே வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான மட்டீரஸ்ரணி. “ச்ருதிஸுகை: ஸூக்தை:” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும். எம்பெருமானாரருடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்கிறேன் மேலே. ஒவ்வொன்றும் நிதிபாக மதிக்கத்தக்கதே.

சரணுகதித்யத்தில் அநுஸாயான விஷயமொன்று

52 ஆசார்யர்—சரணுகதித்யத்தில் *அகிலஹேயேத்யாதி!(5) சூர்ணையில் “மஹா விபூதே! ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!” என்கிற ஸம்போதனங்களுக்குப் பிறகு “அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோ ததே!” என்கிற ஸம்போதனத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே)* ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்ருரு ஸம்போதனமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதனத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தனிதே ஒரு ஸம்போதனமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்க வேணும். கீழ் ஸம்போதனத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும்பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப்படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனையருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது இதை ஆராய்ந்திருக்கிறாயா?

53 சிஷ்யன்—பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே பகவத்குணகண கீர்த்தனத்திலே அத்வித்யமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யு மதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டுமோ?

54 ஆசார்யர்—இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவதானம் :செலுத்தி வெளியிட்டிருக்கமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயமிது. திருவாய்மொழியில் (6-10-10) *அகிலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்! * என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை

யுடையவனே யென்கிறார். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது - என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். தோஷபூயிஷ்டனை சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில், தன்லுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தருளாமைக்காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்விவாதம்.

55 வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. கோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானானும் சேதநனுடைய அபராதபாஹுஸ்யத்தாலே அது உள்ளே அழுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் யூஸைக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெறாமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினார். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதமாகும். ... *

பகவதராமாநுஜயூஸைக்திசைலி (யத்பதாம் போருஹத்தாயிவன்)

56 ஆளவந்தார்க்குத் தனியாக *யத்பதாம்போருஹேத்யாதி ச்லோகம் ஸ்வாமியருளிச் செய்தது ஸுப்ரஸித்தம். இது கீதாபாஷ்யத்திலேயே சேர்ந்ததாதலால் ஸ்வாமி ஸைக்தி யென்பதில் விவாத லேசமுமில்லை. இந்தச் ச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்திஸரணி லோகவிலக்ஷணமான தென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்தச் ச்லோகத்திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உபதேசித்துவரும் அர்த்த விசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறேன்

57.

“யத்பதாம்போருஹேத்யாத வித்வஸ்தா சேஷ உல்மஷ:,”

வஸ்துதரூபயாதோஹம் யாநுநேயம் நயமி தம்.” (இது ஆளவந்தார் தனியின்)

இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; *யத்பதாம்போருஹ பதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உக்கேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹ) என்கிற ஆறு எழுத்துக்களுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும். யகார அகார, தகார, பகார, அகார, தகார ஆகார, மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகார அகார = என்றாயிற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லும் வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரிவிக்கும். அவை எவையென்னில்: ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தே யிருக்கின்றன. அவ்வாள்வந்தார் தமக்குப்

பரமநிதியாகக்கொண்ட [*ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகவம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப் பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்ற தாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். இதனை விவரித்துக் காட்டுகேன் காண்மின்.

53 யஸ்ய பதாம்போருஹே—யத்பதார்போருஹே; என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி, என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதார விந்தங்களைச் சொன்னபடி. மறுபடியும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால்—ஆள வந்தார்தாம் *மாதா பிதா புவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் "ஆத்யஸ்ய ந: குலப தேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகவம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்று தம்முடைய செவ்விக் கு அணியாகப் பரிக்க்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங் களும் யத்பதாம்போருஹே சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப் போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிக்க்ராஹ்ய பரிக்க்ராஹக பாவருபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹாணி யத்பதாம்போருஹாணி' என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சீடர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாசச் சொன்னபடி.

54. 'பதாம்போருஹ' என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றோ? (பத என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக் கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக் கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத் தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோ வென்னில்; *தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே *மண்விண்முழுது மளந்த வெண்டாமரை* என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகங்களை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாளிணை" என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக் கு 'பர்யாயமாகத் தாமரையையே சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழி யிலுமுண்டு: அபஹ்நுதி யலங்கார மென்பர்கள். ரூபகாதிசயோக்தியுமாகும். "பச்ய றிலோத்பலத்வந்த்வாத் நிஸ்ஸரந்தி சிதாச் சரா:" இப்பாதி பரச்சதம் காண்க.

55. ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரை யும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்கு மழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். "குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:" என்றமல் "குரும் ப்ர காசயேத் தீமந்" என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹா மேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலா? மா அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதாவைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்நம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனே யன்றோ இருப்பது

56. இப்படி நுட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி ஏதுக்கு ச்லோக மியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவே நன்கு தெரிந்து கொள்ளும்படி யியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவம் அப்படியே கேட்டுக்கொண் டிருக்கலாம். அவர்களுக்கு விடையிறுக்க நம்மாலாகாது.

57. *யத்பதாம்போருஹேத்யாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு விசேஷமும் நுட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஹ] என்று ஐந்து எழுத்துக்களையிட்டு ஆளவந்தாள் திருவடிகளை நிர்ந்தேசித்திருப்பதானது ஆளவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சிந்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெளிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுதன்னிலும் முதலிலே பார்த்தையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசாரியர்களுள் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸூசகமாகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமை யாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய நிஜநாமதேயம் பரங்குச தாஸர் என்பது வாக்ய குருபரம்பரையில் “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:; ஸ்ரீமத்யாமுநமுநயே நம:” என்ற வாக்கியங்களுக்கிடையில் “ஸ்ரீபரங்குச தாஸாய நம:” என்றிருப்பது கொண்டும் பெரிய நம்பியினுடைய திருடாய் பரங்குச தாஸ ரென்பதே யென்றறியலாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பராங்குச தாஸராஹித தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபநம் பண்ண வல்லது என்றுணர்க.

58. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரிய நம்பி ஸூசிதராகிருப்போலே, மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் மற்றநான் ஆசாரியர்கள் ஸூசிதர்களாகிறபடியையும் காட்ட வேண்டாவோ? என்று. கேள்வியின்; தலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஒவ்வொருசிரியரையும் இங்ஙனே காட்டியாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. மஹா விவேகிகளான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புகுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும். மற்றொருகால் அதுவும் வெளிவரும். ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரியையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச்செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை.

59. திருமாலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளா நிற்கையில் ‘,த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்’ என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதை வேதாந்த வாசிரியர் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார்—“த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமீத்யபிப்ராயேண” என்று யத்பதாம்போருஹ சீலாக வியாக்கியானத்திலுள்ளது.

60. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம்ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுமெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிசயிதமான ப்ராவண்யமுடையவரே யென்பது சிலாலிகிதம்.

ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்.

61. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் [*ஸ்வாநீநக்ரிஸித சேதநாசேதநஸ்ரூபஸ்தித்ப்ரவ்ருத்திபேதம்*] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை கன்னடீனமாயிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்

மொழியின் முதற் திகத்தில் 4, 5, 6, ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரரு ளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதிநேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது.

62 அதை நன்கு விவரிக்கிறேன்; *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும் அவள், இவள், உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் டலர்பால் சுட்டுப் பெயர்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன் பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும், நசிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், நல்லபெயர்களும் கெட்ட பெயர்களும் உதாசலப் பொருள் களும் இறந்தகால பொருள்களும், ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர் வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத் திலுள்ள சேதநா தேசநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைசித்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவை யெல்லாவற்றினுடையவும், ஸ்வரூபம் பக வானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இதுதன்மையே "ஸ்வாதி நத் ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப" என்றார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்.

63 இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம்தமது உணர்ச்சிக்கு எட்டியபடியே ஓரா தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச் ரயிப்பார்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன எனினுமே யென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தம்தமது சத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர் யாமியா யெழுந்தருளியுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம். இதனால் சொல்லி ற்றாவ தென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெரு மானுடையே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் பற்றும் அதிகாசுர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத் தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமா ஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புரு ஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததா மிது. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதிநத் ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி" என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்னதீனமாக வுடையவென்கை.

64 இனி, இதற்கடுத்த ஆறாவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட் டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக

இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நிலலாதவர்கள். இராதவர்கள் கிடவாத வர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே என்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும், நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்களல்லர்; கீழ் *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலே தர்மிகளான ஸகலத்தையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பது சொல்லி முடித்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமாந்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாகுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தருமங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

65 இப்போது, நின்றனரிருந்தனரித்யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே யென்கை யல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான ஸித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு “ஸ்வாநீத த்ரிவிததேநாசேநத ஸ்வரூப் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேயம்” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாநீதேநாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று.

கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்.

66 ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணுகதி கத்யத்தில் *அகிரேணய ப்ரத்யநீக* இத்யாதி யான பெரிய சூர்ணையில், திவ்ய ரூபவர்ணனம், திவ்யகுண வர்ணனம், திவ்யபூஷண வர்ணனம், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷீ வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்ய பூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வோசித விநித விசித்ரநந்தியாதி வாக்கியத்தில் “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸுத்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

67 குறிக்கொள்க. கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பார மென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்முவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வென்னலாம். முக்கியமாயும் உபதேச ப்ரம்பராப்ராரப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறியவேண்டிய துண்டு. நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்தியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

68 அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! * என்றுள்ள பாசரம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைச்சையாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூத்ராதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்சுலேஷ விசுலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரக்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிகளாய் இளவரசுக்கு" என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட சூடாவதம் ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

69 இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயித்வகுணமென்பது ஸௌலப்ய குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவபிஷேகம் சூட்டினதாகச் சொல்ல வேணுமா? என்று; இதற்குக் கேண்மின்; அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வகுணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீ பாஷ்ய மங்கள ச்லோகமான *அகிலபுவநஜன்மேத்யாதியில் முதல் பாதத்தில் ஸ்தேமசப்தத்தினால் ரக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விநத விவிதபூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்தேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்பவியாதோ? என்று கேட்டால் 'அது ஸாமாந்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிறபடி' என்று ஸமாதானம் சொல்லப் பராப்தமாகிறது. புபுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாய், முமுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாயிறே யிருப்பது. அது போலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணெனம்பெருமானென்றேயிருக்கு மாழ்வார் போல்வார் பக்கலிலே காட்டும் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்றதாகையாலே ஒன்றாய் விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வமென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகத்துக்காக எம்பெருமானாரிடமிருளின கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸங்களாகிற மூன்று முடிகள் மிகப்பொருந்தும்.

ஸ்ரீபாஷ்யமங்களச் ச்லோக விவரணம்.

70. "அகிலபுவந ஜந்மஸ்தேமபங்காதிஸீலே விநத விவித பூதவ்ராத ரக்ஷைக திகேஷ, ச்ருதிசிரஸி வித்ப்தே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷி

பக்திருபா. இது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் மங்கள ச்லோகம். இது எம்பெருமானுடைய துதியாக அமைந்திருப்பது போலவே நம்மாழ்வாருடைய துதியாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. இதை நாம் ஏறிட்டுச் சொல்லாமல் இயற்கையாகவே அமைந்ததென்று ரஸிகர்கள் உணருமாறு நிருபிக்கிறோம் [அகிலபுவநஜன்மஸ்தே பங்ஃதிலீலே] அகிலாநாம் 'புவநாநாம்' ஜன்மஸ்தேம பங்காதிகளை லீலையாகவுடையவன் பரமபுருஷன் என்பது ஒரு பொருள். புவநஸ்தேம பங்காதிலீல: (பரமபுருஷ:) அகிலம் யஸ்ய! ஸ:- என்று நம்மாழ்வார்பரமான பொருளில் விக்ரஹமாகக் கடவது "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று கீதையில் கூறின படி வாஸுதேவனையே தாரகபோஷக போக்யங்கள் எல்லாமுமாகக் கொண்டவர் நம்மாழ்வார் என்கை. * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணெனம் பெருமான் என்கிற திருவாய்மொழிப பாசுரத்தில் தமக்கு அகிலமும் எம்பெருமானே யென்பதை ஆழ்வார்தாமே கண்டோக்தியாகக் கூறியுள்ளார்.

71. மற்றொருபடியாகவும் கேண்மின். அகில என்பதை புஷனத்திற்கே விசேஷணமாக்கி, அகிலபுவநஜன்மஸ்தேம பங்கங்களுக்கு ஆதியானவன்—காரண பூகணவன் எம்பெருமான்; தேந ஸஹ லீலா யஸ்ய ஸ:- அகிலபுவநஜன்மஸ்தேம பங்காதியான எம்பெருமானே லீலையை—விளையாட்டைச் செய்தவர் நம்மாழ்வார்; திருவாய்மொழி ஆரம்பத்தில் இரண்டாம்பதிகமான மின்னிடைய மடவார்கள் என்று தொடங்கும் பதிகத்தில் "என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்துபோகு நம்பீ" என்பது முதலான பாசுரங்களினால் எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் லீலை நடந்தமை உணரத்தக்கது.

72. [விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷகதிக்ஷே] *காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான் என்றபடி விநதர்களான ஸகலப்ராணிகளையும் ரக்ஷிப்பவன் எம்பெருமான். அவன் எப்படி ரக்ஷிக்கிறானென்றால் * வண்புகழ்நாரணன் தின்கழல்சேரே* என்று ஆழ்வார் உபதேசித்தபடி தன் திருவடிகளை வணங்கினாரை ரக்ஷிக்கின்றான். அந்தத் திருவடி நிலை ஸ்ரீ சடகோபனென்று பேர் பெற்றுள்ளது. "ஜகதாம் அபிரக்ஷணை த்ரயாணாம் அதிகாரம் ஈணிபாதுகே! வஹந்த்யோ யுவயோ:" என்று பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் கூறினபடி விநதவிவிதபூதவ்ராதரக்ஷணம் பாதுகையினுடையதேயாதலாலும் அந்த பாதுகை ஸ்ரீ சடகோபனென்று பேர் பெற்று ஆழ்வாரிற்காட்டில் வேறுபட்ட நல்லாமைபாலுல் இந்த விசேஷணம் ஆழ்வார்க்குப் பொருந்தத் தட்டில்லை.

73. விநதவிவிதபூதேத்யாதியான இந்த விசேஷணம் தனிப்படவேணுமோ? முதல் பாதத்திலுள்ள ஸ்தேமசப்தாத்தமான ரக்ஷணத்திலே இது சேரக்கூடியது தானே. முழுக்ஷணங்களை ரக்ஷிப்பது மோக்ஷப்ரதானத்தாலேயாதலால்- என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இங்கு ஸம்ப்ரதாய நுட்பமொன்று உணர வேணும். ஆழ்வார் திருவாய் மொழியில் பத்துடையடியவர்க்கெளியவென்ற பாசுரத்திற்க்கடுத்தபாசுரத்தில் "வீடாந் தெளிதரு நிலைமையதொழிவிலன்" என்று பரமபுருஷனுக்கு மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனிப்பட ஒரு லக்ஷணமாக அருளிச் செய்திருக்கையாலே அதை அடியொற்றியே எம்பெருமானார் இங்குத் தனிப்பட இரண்டாவதுபாதத்தினால் விசிஷ்டரக்ஷணத்தையருளிச் செய்தபடி ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் "தவாச்சிக்ஷாம்" என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் "ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச" என்று ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம் ஹாரங்களைக் கூறின பின்பு "ஸம்ஸாரவிமோசன என்று மோக்ஷப்ரதானத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தாராயிற்று.

74. விநதேத்யாதியான இந்த விசேஷணத்தில் (விவித) என்றும் (விரா) என்றுமுள்ளிரண்டு பதங்களுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் தேறுமாறு ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தத்வடிகையிலும் பணித்த விசேஷார்த்தம் கீழே விவரிக்கப்பட்டிருப்பதை இங்கு ஸ்மரிப்பது.

75. [ச்ருதிரஸி விதிப்தே] ச்ருதிரஸி எம்பெருமான் விதிப்தனாயிருப்பது போல ஆழ்வாரும் விதிப்தராயிருக்கின்றார்; எங்ஙனையென்னில்: *தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ ஸமிர்ததே* என்கிற ச்ருதிரோவாக்யம் ஆழ்வாரை விவக்ஷித்தே அவதரித்தது. விப்ராஸ: என்றது விப்ரா: என்றபடி. [தேவா: என்பது தேவாஸ: என்றுவருவதுபோல.] *ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா: ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே* என்ற ப்ரமாணத்தின்படி ஆழ்வார் விப்ரா: [விபந்தா:] 'பண—ஸ்துதௌ' என்கிறதாவடியாகத்தோன்றியபதம்இது. விசேஷமாகத் துதிப்பவர் என்றபடி. இஃது ஆழ்வார்க்கு மிகப் பொருந்தும். [ஜாக்ருவாம்ஸ:] பரமபதத்தில் கண்ணுறங்காதிருப்பது பெருமையன்று; ஆழ்வார் *கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே* என்றும் கங்குலும் பகலுங் கண்துயிலறியாள்* என்றுமருளிச்செய்தபடியே இந்நிலத்திலும் கண்ணுறங்காதவராதலால் (ஜாக்ருவாம்ஸ:) என்பது ஆழ்வாரையே குறிக்கும்.

76. அந்த ச்ருதிரோவாக்யத்தில் (இந்ததே) என்றுமட்டுமிராமல் (ஸமித்ததே) என்றிருப்பதை நோக்கியே ஸ்வாமியெம்பெருமானார் (ச்ருதிரஸி தீப்தே) என்றாமல் (விதிப்தே) என்றுவிசேஷித்தருளிச்செய்தபடி.

77. (ச்ருதிரஸிவிதிப்தே) என்றதை மற்றொருபடியாகவும் (ஆழ்வார்விஷயத்தில்) நிர்வஹிக்கலாம். எங்ஙனையென்னில், ச்ருத்யாம் தீப்த:; ச்ருதிரஸி விதிப்த: = ச்ருத்யாகிறது திருவாய் மொழியாகிற த்ரவிட யேதம்; அதில் தீப்த:—பதிகந்தேதாரும் (குருகூர்ச் சடகோபன்) என வருதலால் திருவாய் மொழியில் விளங்குகின்றாராழ்வார்; இனி ச்ருதிரஸஸாவது கண்ணினுண் சிறுத்தாம்படி; திருவாய் மொழியநுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் அதன் முடிவில் மதுரகவி சொன்ன சொல் நியமேந அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருதலால் அப்பிரபந்தத்தை ச்ருதிரஸஸென்பது பொருந்தும்; அதில் விசேஷண தீப்தர் ஆழ்வார். அப்பிரபந்தம் முழுவதும் ஆழ்வாரையே தெய்வமாக வைத்துப் பாடப்பட்டதாகையாலே.

78. [ப்ரஹ்மணீ] 'நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதி யென்கிற தர்முடைய திவ்யப்பிரபந்தத்திலே "புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென் செவியின் வழி புகுந்தென்னுள்ளாய்—அவ்வன்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியையென்பதனை யாரறிவார்? ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு." என்கிற பாசுரத்தில்—ப்ரஹ்மமென்று பேர் பெற்ற எம்பெருமானையும் தம் முன்னே ஒரு மூலையில் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிற தாமே பரப்ரஹ்ம மென்று ஸ்தாபித்து வைத்தார். ஆகவே ஆழ்வார்க்கே ப்ரஹ்ம சப்தார்த்தம் முக்கியமாகிறது.

79. [ஸ்ரீநிவாஸே] *அகலகில் லேனிறையுமென்று அவர் மேல் மங்கையுரை மாற்பனாகையாலே எம்பெருமான் ஸ்ரீநிவாஸனாகிறான்; ஆழ்வார் எங்ஙனே ஸ்ரீமானாகிறாரென்னில்; "ஸ்து நாகவர: ஸ்ரீமாந்" என்று கஜேந்திராழ்வானே ஸ்ரீமானென்றது போலவும், "அந்தரிஷ்கத: ஸ்ரீமாந்" என்று விபீஷணாழ்வானே ஸ்ரீமானென்றது போலவும்,

றது போலவும், “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்த” என்று இளைய பெருமானே ஸ்ரீமா
னென்றது போலவும் * ஒழிவில் கால மெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை
செய்யவேண்டுநாம்* என்றுபாரித்த ஆழ்வாரையும் ஸ்ரீமானென்னக் குறையில்லை.

80. [பக்திருபா சேமுஷீ பவது] “நின்காதலையருளெனக்கு” என்ற திருமங்கை
யாழ்வாரைப் போலவும், “பகவந்! பக்திமபி ப்ரயச்ச மே” என்ற ஆளவந்தாரைப்
போலவும் (பக்தி: பவது) என்மொல் ‘பக்திருபா சேமுஷீபவது’ என்றருளிச் செய்தது
“மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை அடியொற்றியே. (மதி
நலமருளினன்) என்ற விடத்து மதியையும் நலக்கதையும் அருளினன் என்று கொள்
ளும் பொருளை விட, நலமான் மதியையருளினன்—பக்திருபாபந்நமான ஞானத்தை
யருளினன்; முளைக்கும் போதே வயிரம் பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம் போலே
உபக்ரமமே பக்திதசையாம்படியாக அருளினன் என்று இங்ஙனே பொருளை ஸ்வாமி
திருவுள்ளம் பற்றினமை தோற்ற (பக்திருபா சேமுஷீ பவது) என்றருளிச்
செய்தபடி. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸுக்திஸேவிக்க.

81. ஆக, ஸ்ரீபாஷ்யே பக்ரமம் நம்மாழ்வாரை யநுஸந்தித்துக் கொண்
யானாப் போலே ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைக்கட்டினதும் நம்மாழ்வாரை யநுஸந்தித்துக்
கொண்டேயாகிறது. எங்ஙனென யென்னில்; “ஸுத்திராப்யாஸ: சாஸ்த்ர பரிஸ
மாப்திம் த்யோதய தீதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்” எனபது தீர்க. “வாஸுதேவஸ்
ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப இதி” என்கிற ஸ்ரீஸுக்தியோடே ஸுத்திரபா
ஷ்ய ஸமாபனமாயிற்று. வாஸுதேவஸ் ஸர்வமித்யாதி கீதா ச்லோகத்திற்கு சங்
கராசாரியர் பண்ணின பொருளைத் தள்ளி [அதாவது, இதம் ஸர்வம் வாஸு
தேவ:—என்கிற பொருளைத் தவிர்த்து] ‘மம’ ஸர்வம் வாஸு தேவ:’ என்று
ஸ்வாமி பாஷ்ய மிட்டருளினது *உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றி
லையுமெல்லாங் கண்ணென்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யடியொற்றியே யென்பது
கீழே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக ஆழ்வாரை ஸ்மரித்தே ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைக்கட்டிற்று.

82. மேலே காட்டிய ஸ்ரீஸுக்திக்கும் முன்னே “ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்ய
ஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்ற
ருளிச் செய்ததானது “ரஸோ வை ஸ:, ரஸம் ஹ்யேவ: அயம் லப்த்வா நந்தீபவதி”
என்கிற உபநிஷத்தில் (அயம் லப்த்வா) என்றிருப்பதோடு பொருந்தாததென்று
நினைக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும், ‘யானொட்டி யென்னுளிருத்துவமென்றிலன்
தானொட்டிவந்து’ என்றும் “என்னில் முன்னம் பாரித்துத்தானென்னை முற்றப்பரு
கினான்” என்றுமுள்ள ஆழ்வார் பாசுரங்களை யடியொற்றியேயாதலால் அந்த
ஸ்ரீஸுக்தியாலும் ஆழ்வாரை யநுஸத்தித்தாராயிற்று.

ஸ்ரீமதுபயவே, முதலியாண்டான்
ஸ்ரீசைலாசார்யஸ்வாமியின் ஷஷ்ட்யப்த
பூர்த்திமஹோத்ஸவ வித்வத்ஸத
ஸ்ஸில் விஜ்ஞாபித்த எம்பெரு
ருமானு ரெண்பத்திரண்டு
முற்றுப்பெற்றது.